

13.

Владетелят повика Орфей. Малкият музикант, накупял от ненавист, влезе при своя мъчител. Той мразеше града, мразеше двореца, сред който живееше, мразеше Лира, мразеше всички алчни придворни лицемери, но най-много мразеше този сух, черен, зъл тиранин, който го взе с измама и го държи тук насила. Владетелят беше намръщен и студен.

— Без разрешението на Мар ти няма никъде да излизаш! — рече той сухо и заповеднически.

— Аз не съм роб на Мар! — отвърна решително Орфей. Владетелят дигна очи и го изглежда продължително и строго, но Орфей издържа на този поглед.

— Аз трябва да знам къде ходиш! — още по-сухо допълни владетелят.

— Искам да си ида вече, — подхвърли предизвикателно Орфей. — Ти обеща, когато пожелаеш, да се завърна в родния си край.

— Не когато ти пожелаеш, а когато аз реша! — натърти сурово владетелят и удари с длан по облегалото на стола.

— Но ти обеща! — упорствуваше Орфей.

— Ти си един неблагодарник! — крясна владетелят. — Ти бягах от този прекрасен живот, бягах от щастието си. Аз няма да оставя една такава небесна дарба да загине сред онези писти планини.

— Аз наистина ще загина, но не в моите родни планини, а тук! — отвърна твърдо и смело Орфей.